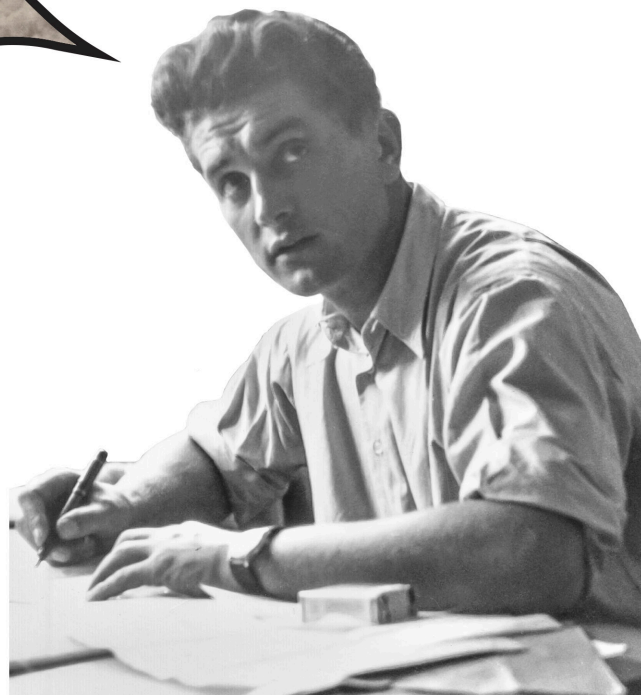

Mano brangioji Niliuk,

Džiaugiuosi, kad aš Tave sutikau gyvenime su tokiomis pažiūromis į gyvenimo prasmę ir laimę. Didžiuojuos, kad Tau tinka, pilna to žodžio prasme, lietuvės patriotės vardas. Tavoji pažiūra į meilę visiškai sutinka su manąja, kad mudviejų laimė neįmanoma be tėvynės laisvės. Nereikia tad tragiškai vertinti padėties, susijusios su uždaviniais vergovę pašalinti. Aš neįsivaizduoju ir tokios nenorėčiau meilės, kuri niveluotųsi tik „dviejų vienas į kitą žiūrėjimu“, o nesibazuotų platesnėmis perspektyvomis. Be to neįsivaizduoju ir šeimos laimės. Kitokios meilės reikėtų ieškoti dviejų pavasariškų gimnazistų įsimylėjimo pasėkoj.

**Tavo Juozis,
Paryžius, 1949.1.12**

Sveikas!

Gal teko girdėti, yra daina apie sakalėlį, kuris tėviškėlės žinias nešiojo. Tai istorija apie partizaną Juozą Lukšą, žinomą slapyvardžiu Daumantas. Jis nusipelnė didvyrio vardo dėl to, kad buvo didžios sielos. Tokių sielą turi tie, kurių visas gyvenimas ir veiksmai palenkti aukštesniam tikslui – Lukšai tai buvo laisva tėvynė.

Šiandien kiek nejprasta, bet už savo žodžius jis atsakė veiksmais: prisijungė prie miško brolių, nors žinojo, kad tai lygu mirties nuosprendžiui. Taip pat priešinosi rašydamas straipsnius, leido žurnalus, dukart prasiveržė pro geležinę uždangą į Vakarų, kad papasakotų pasauliui apie padėtį Lietuvoje.

Vienos „kelionės“ metu Paryžiuje sutiko jauną gydytoją Nijolę Bražėnaitę. Savo laiškuose jai nuolat rašė apie dvi jo mylimąsias – Lietuvą ir ją – Nijolę. Tačiau meilės Nijolei neįsivaizdavo be laisvos Lietuvos. Jie susituokė Paryžiuje, po savaitės J. Lukša grįžo į Lietuvą tęsti partizaninės kovos. Daugiau jie niekad nebesusitikė. Idealy siekiame kiekvienas, tačiau jie pasiekiami ne atskirai, bet su žmonėmis, kurie žvelgia kartu viena kryptimi.

Donatas

Filosofijos studentas ateitininkas

Užrašyta likus mėnesiui iki savo vestuvių su ateitininke
Goda Kotryna

JUOZAS LUKŠA

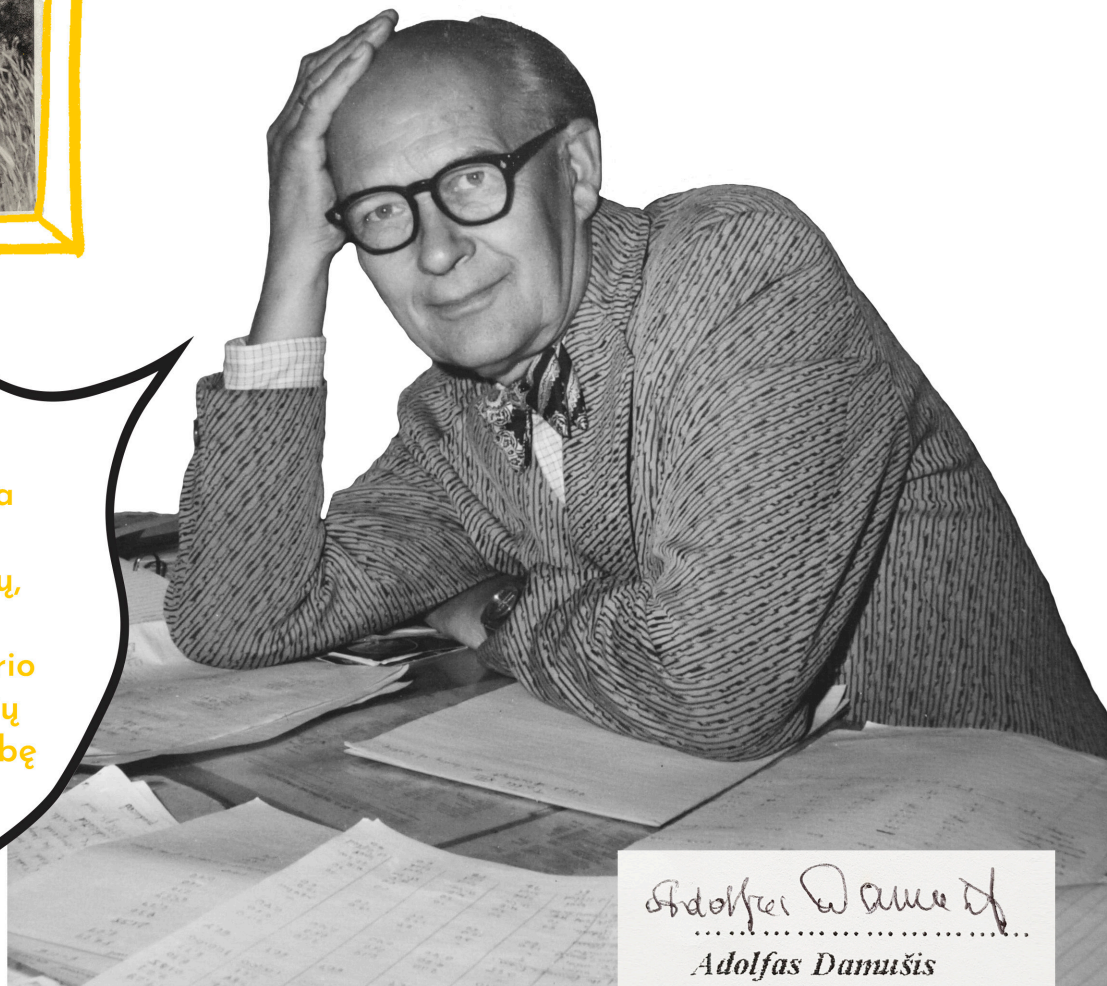
(1921-1951)

Kauno universitete studijavo architektūrą, priklausė studentų ateitininkų korporacijai „Grandis“. Pradėjęs karui įsijungė į kovą už Lietuvos laisvę, kurią tęsė iki savo žūties.

Ateitininkų sąjūdžio pagrindinis uždavinys yra išugdyti daugiau krikščioniškųjų asmenybių, kurios savo veikloje vadovautųsi Tiesos ir Gėrio įstatymu, neturėtų žmonių baimės, jaustų atsakomybę tikrai prieš Dievą.

Adolfas Damušis
.....
Adolfas Damušis

Kartais viena asmenybė gali aprėpti visą ateitininkų organizacijos idėją. Toks istoriją atspindintis ir visus principus savo gyvenimu išreiškęs žmogus – prof. Adolfas Damušis – sąmoningas katalikas, nepraleisdavęs sekmadienio Mišių, nuolat gilinęs tikėjimo žinias ir jomis dalijęsis su kitais. Adolfo manieras, elgsena, apranga kalbėte kalbėjo apie jo turtingą vidinį pasaulį. Jis – mokslininkas, lietuviško cemento formulės sukūrėjas, užpatentavęs 24 išradimus. Nors A. Damušis tik šiek tiek daugiau nei trečdalyį savo gyvenimo gyveno Lietuvoje, bet ši buvo neatskiriama jo dalis. Jis ne tik norėjo pastatyti mūrinę Lietuvą, bet siekė, kad ji būtų moderni, demokratiška, laisva, išsilavinusi. Damušis buvo vienas iš 1941 m. Birželio sukilimo organizatorių, Laikinosios vyriausybės ministras; gyvendamas Amerikoje aktyviai dalyvavo Lietuvos laisvinimo veikloje.

Adolfo pagalbininkė visose srityse – jo žmona Jadvyga. Jie buvo tapę viena – neužgožiantys, bet papildantys vienas kitą, „sucementuoti“ priesaika, tikėjimu, meile Lietuvai, bendra veikla, rūpesčiu kitais, o ypač ateitininkų jaunimu, kurie visad buvo jų didžioji šeima.

Reda
Žurnalo „Ateitis“ bendradarbė

prof. ADOLFAS DAMUŠIS

(1908–2003 m.)

Tarpukariu Lietuvoje – drąsus ir nepailstantis moksleivių ateitininkų bičiulis ir jų mokytojas, už šią veiklą prezidento A. Smetonos valdymo laiku kalintas Varnių koncentracijos stovykloje. Išėivijoje – jėgų nestokojantis lietuviybės puoselėtojas, 1946–1952 m. Ateitininkų organizacijos pirmininkas.

BERČIŪNAI
KIEKVIENA ŠIRDIS ATRAS LAUKIANČIAS,
IŠTIESTAS VADOVŲ RANKAS

ČIA KASMET SUTIKSI
DAUG VEIDŲ ŠVIESIŲ ŠVIESIŲ –
VISAI TOKIŲ, KAIP TU.

SALINIŲ
ŠEIMA

Jurgita ir Vytautas, Saulė, Viltautė,
Simonas, Adomas, Vincentas, Jurgis,
Marija

Jurgita: Tą vasarą, kaip ir penkias ankstesnes, nekantriai laukiau, kol sugrįšiu... susitikti su savaisiais Berčiūnuose. Ten buvo mano širdis. Žinojau, kad vėl daug juoksimės ir žaisime, vaikų akimis žvelgsime į pasaulį ir prikelsime istoriją, vėl įkvėpsime vienas kitą siekti ateitininkų idealų, žinojau, kad dainos ir giesmės čia skambės iš širdies į širdį, ir nesvarbu, kad vėl skaudės pirštus, nes gitara tiek daug begroju jau seniai! Žinojau, kad vaikams sumigus vėl ilgesingai žvelgsiu į žvaigždėtą dangų... Tik nežinojau, kad tą kartą viskas pasikeis, nes čia sutiksiu Vytautą.

Vytautas: Pirmą kartą atvažiavau į Berčiūnus kaip stovyklos komendantas. Ši savanorystė pakeitė mano gyvenimą. Nejuokauju. Čia susipažinau su savo žmona. Čia prasidėjo ir mano kaip ateitininko kelionė ir užsimezgė kažkoks ypatingas ryšys su Berčiūnais. Dabar į Berčiūnus grįžta mūsų vaikai.

Šiandien dukros paklausė, ką jai reiškia Berčiūnai. Ji atsakė: „Laimė“. Atvažiuk ir Tu! Kaip dalyvis ar kaip vadovas. Atvažiuk, kad galėtum sugrįžti!

Jurgita ir Vytautas Saliniai
Ateitininkai sendraugiai,
septynių esamų ir būsimų ateitininkų tėvai

BERČIŪNŲ

ATEITININKŲ STOVYKLA

nuo 1992 m.

Lietuvai atgavus
nepriklausomybę pradėtos
organizuoti ateitininkų
stovyklos Berčiūnuose,
Panevėžio raj. Lig šiol tai
geriausia meilės mokykla
ateitininkams, kai mokomasi
atidumo kitam, atsakomybės,
kūrybiškumo, bendravimo. Čia
vieta atrasti ir pažinti savo
pašaukimą.

Ateities DVASIA

planuoti ir kurti ateitį

PAŽIŪROLOGIJA

formuoti savo pažiūras

LOGIJA

MAS KURIA DAINAVOKĘ 1978 XII.26-1979 I.1

lavinti protą

AKCIOLOGIJA

veikti ir būti naudingą visuomenei

Man atrodo, vienas didžiausių organizacijos laimėjimų – kun. Stasio Ylos organizuojami ideologiniai Žiemos kursai Amerikos ir Kanados moksleiviams. Šiems renginiams kun. Yla buvo paruošęs keturių metų programą su išsamiu aprašymu bei iliustracijomis. Kiekvienų metų programa turėjo atskirą temą: akciologija, pažiūrologija, logologija, futurologija. Kursų metu vykdavo po dvi paskaitas per dieną, moksleiviai daug diskutuodavo, rašydavo. Paskaitoms vesti kun. Yla kviesdavo ateitininkus – tiek nusipelnčius mokslininkus, tiek jaunos paskaitininkus, kuriuos apmokydavo, išsakydavo savo pastabas. Ideologiniai kursai ugdė išėivijoje esančio jaunimo gebėjimą leisti į diskusijas su kitaip mąstančiais, turėti argumentų. Jam buvo svarbu padėti žmogui, patiriančiam naujus išbandymus, tvirtai laikytis tikėjimo ir savo šaknų, o kartu išlikti moderniam ir mokančiam atsakyti į laiko keliamus iššūkius.

Kun. Ylos renginio formatas iš Amerikos buvo parvežtas ir įtvirtintas Lietuvoje, pagal šio renginio pavyzdį jau daugiau nei 20 metų yra rengiamos moksleivių ateitininkų akademijos.

Karolina
Semiotikos studentė ateitininkė

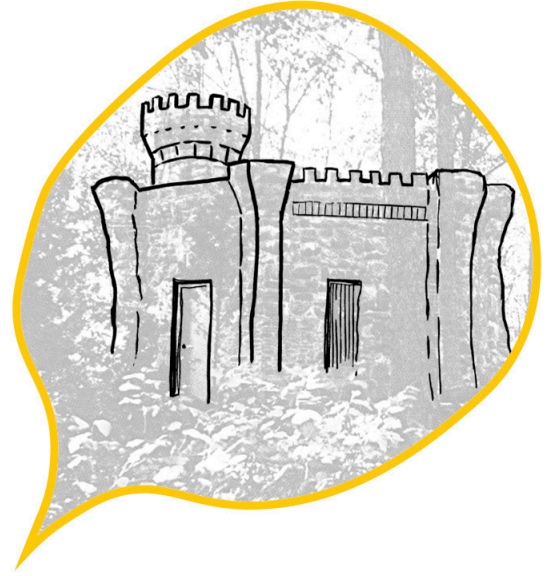
ŽIEMOS KURSAI

Dainavoje, JAV

Nuotraukoje: Kun. St. Yla ir
Žiemos kursų dalyviai;
Ateitininkų, Dainos
Kamantaitės-Čyvienės ir
Sauliaus Čyvo, Žiemos kursų
konspektų viršeliai, 1971-1981 m.

+

Stasys Va

+

Sutiksi, kad idealų siekiančiam jaunimui svarbu turėti autoritetų, kurie skatina tobulėti ir veikti. Mane įkvėpia ateitininkas kunigas Stasys Yla. Su jo asmenybe susipažinau skaitydama jo parašytas knygas, girdėdama amžininkų atsiminimus. 1943–1945 m. kunigas buvo kalinamas Štuthofio koncentracijos stovykloje, vėliau pasitraukė į Vakarų. Jo, kaip kunigo, tarnystė kiekvienoje aplinkoje skyrėsi, bet išliko aktyvi, visa širdimi siekiant padėti žmonėms pajusti Dievo artumą.

Savo veiklomis kun. St. Yla skatino išeivijoje gyvenančius tautiečius pažinti ir puoselėti savo lietuvišką tapatybę supažindindamas juos su Lietuvos kultūra, drąsindamas užtarimo prašyti Lietuvos šventųjų globėjų. Ne tik tekstais ir bendruomenės telkimu kun. Yla palaikė Lietuvos dvasių Amerikoje, tačiau ir įvairiais kūrybiniais sprendimais. Pavyzdžiui, miškelyje šalia Putnamo (JAV) esančio Marijos Nekaltojo Prasidėjimo seserų vienuolyno iš aplink randamų akmenų pastatė Mindaugo pilį, norėdamas paminėti karaliaus 700-ąsias mirties metines. Jo organizuoti Žiemos kursai moksleiviams tapo legenda, bet apie juos skaityk kitą laišką.

Karolina
Semiotikos studentė ateitininkė

kun. STASYS YLA

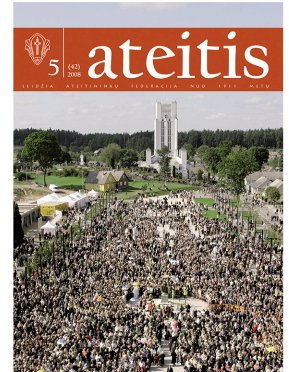
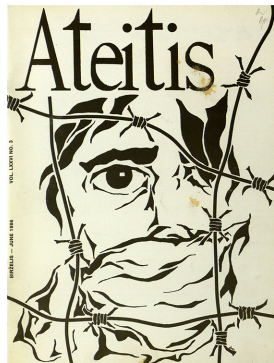
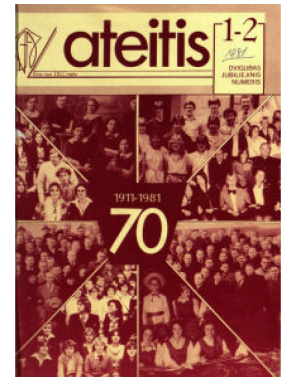
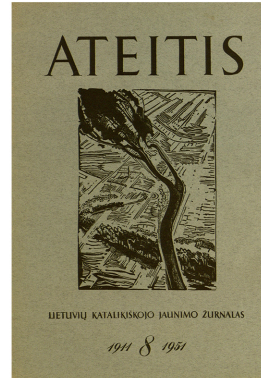
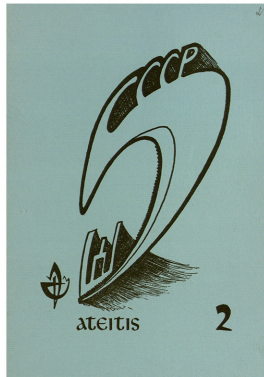
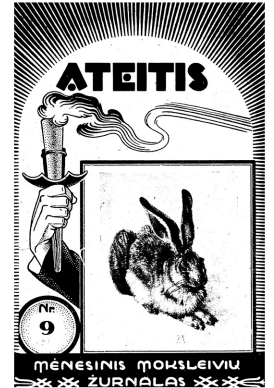
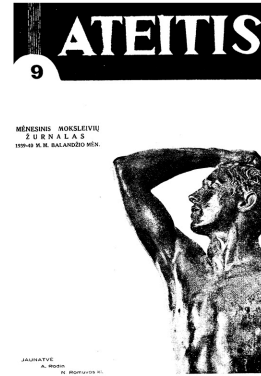
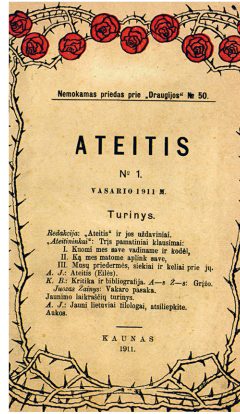
(1908-1983)

Jaunimo ugdytojas, keliolikos knygų autorius, tarp kurių žymiausios: „Žmonės ir žvėrys Dievų miške“, „Jurgis Matulaitis“, „Vardai ir veidai mūsų kultūros istorijoje: nuo Mažvydo iki Skvirecko“. 1960 metais išleido Ateitininkų vadovą, kuriame detaliai aptarė ateitininkijos veiklos organizavimą.

H. Birauskas

Labas,

rašau tik priminti, kad ateitininkai prasidėjo nuo žurnalo „Ateitis“: jį skaitančių moksleivių ir žurnalą kuriančių studentų. O man įdomiausia, kad dar prieš 1910 m., kai pradėtas spausdinti žurnalas, jį ranka rašė moksleivis Kazys Bizauskas. Tas pats, kuris vėliau, jau suaugęs, padėjo savo parašą ant Lietuvos Nepriklausomybės Akto, kūrė tarpukario Lietuvos švietimo sistemą.

Mokydamasis gimnazijoje Šveicarijoje ir matydamas katalikiško jaunimo iniciatyvas bei jų leidžiamus žurnalus, grįžęs pats tokį suorganizavo ir „Ateitimi“ pavadino. Kai Europos ir Rusijos universitetuose besimokantys lietuviai studentai sutarė, kad yra svarbus reikalas katalikišką žurnalą Lietuvos jaunimui leisti ir taip katalikus intelektualus ugdyti, jie tam pritaikė K. Bizausko pradėtą iniciatyvą. Tuo tarpu pats moksleivis Bizauskas Kaune suorganizavo spintą naujiems žurnalams laikyti, subūrė platintojų ir skaitytojų grupes ir kažkada prisiminęs užrašė: „Visiems buvo smagu tą pradėtą darbą dirbi – tiesiog dirbom ir dainavom“.

Išdrįsk kurti tai, ką gali geriausiai savo šaliai, ten, kur esi, su tuo, ką veiki.

Inesa
Ateitininkė sendraugė

ŽURNALAS „ATEITIS“

leidžamas nuo 1910 m.

**Žurnalas „Ateitis“ yra
ilgiausiai leidžiamas
lietuviškas periodinis leidinys.
Jo spauda buvo nutrūkusi tik
keletą metų per Antrąjį
pasaulinį karą, tačiau
atgaivinta lietuvių pabėgėlių
stovykloje Vokietijoje, vėliau
tęsiama JAV. Nuo 2001 m. vėl
leidžiamas Lietuvoje.**

„Ateičiai“ darau interviu.
Supratau, kokie žmonės
man yra svarbūs ir kaip
jie gali įkvėpti.

Žmogaus
asmeninė istorija,
kaip universalus
būdas papasakoti
apie pasaulį ir
gyvenimą yra
mūsų esminis
prioritetas.

ŽURNALAS „ATEITIS“

Ateitį kuriame
šiandien!

Mieli bičiuliai,

ar pastebite, kiek daug valandų kasdien praleidžiame internete, gerdami į save neišsemiamus informacijos vandenynus ir nuolat jais persipildydami? Galbūt jums, kaip ir man, šį milžinišką vandenyną bent retkarčiais norisi iškeisti į ramią salą, kur galima tvirtai stovėti ant kojų, pailsėti, atsigauti – kur tikrai aišku, kad jus pasiekianti informacija nesumeluota, draugiška žmogui ir pasauliui. Tokia sala jums gali tapti žurnalas „Ateitis“. Tai būrelio jaunų, kūrybiškų ir gyvenimą be galo mylinčių žmonių kuriama oazė išsiilgusiems lėto skaitymo malonumo. Įsivaizduokite – kas mėnesį savo pašto dėžutėje randate žurnalą, pilną gražiausių spalvų ir istorijų apie žmones, kurie išsiskiria savo požiūriu į gyvenimą, meilę, tiesą. Argi ne romantiška kaskart pašto dėžutėje rasti gėrio pripildytus žurnalo puslapius – panašiai kaip mūsų tėvai ir seneliai sulaukdavo laiškų. Galima sakyti, kad „Ateityje“ daug tokių laiškų – dar negirdėtų istorijų, kuriose viso pasaulio lietuviai atveria savo širdis, dalinasi talentais, svajonėmis ir nuveiktais darbais. Jeigu viso to jūsų širdys pasiilgusios – kviečiu skaityti, rašyti, palaikyti – prisijunkite!

Vytautas Raškauskas
Žurnalo „Ateitis“ redaktorius

ŽURNALAS „ATEITIS“

www.zurnalasateitis.lt

+

Žmogaus
vidaus
dirigentas

Pašaukimas -
įrašytas
širdyje

MAVA
vasara

MARA
ruduo

MAŽA
žiema

MAPA
pavasaris

+

Sveiki,

netrukus organizuosime dar vieną moksleivių ateitininkų akademiją. Žiema, vasara, rudenį ar pavasarį. 30 metų šios akademijos keliauja per skirtingus Lietuvos miestus bei vietas ir laisvų sezonų čia nėra. Tik paaugliai, kurie per penkis dienas bando atpažinti gyvenimą. Mes jus mokome: „Nebūčiuok kiekvienos varlės“, „Gyvenk, kuo tiki“. Rodome „Kur yra Lietuva“ ir tikime, jog „Pašaukimas – įrašytas širdyje“*. O jie bando atpažinti savo gebėjimus, kitus žmones, pagaliau ir vakarais taria: „Tiesie Tavo valia“, vadinasi, turi tą valią atpažinti ir nuo savosios atskirti. Tada žinau, kad visas nuovargis praeis, nes mes juk kuriame nuostabią erdvę jaunam žmogui, kad jis išmokytų klausyti, klausimą savyje nešioti ir į jį atsakyti, kad jis kurtų Lietuvą kaip erdvę, kurioje kiekvienam gera.

*pastarųjų moksleivių ateitininkų akademijų temos

Rūta
Studentė ateitininkė

ATEITININKŲ

AKADEMIJOS

Moksleivių ir studentų akademijos yra renginys, kuriuo ateitininkai didžiuojasi. Dalyviai skatinami mąstyti, klausyti, ieškoti atsakymų ir užčiuopti savo pašaukimą, kurti ir kalbėti apie kūrybą, abejoti ir diskutuoti apie savo abejones bei stiprinti savo tikėjimą. Kiekvienu metų laiku vis kitoje Lietuvos vietoje, bet su tuo pačiu idėjiniu užtaisu.

Ateitininkas -
laisvos Lietuvos
ateities kūrėjas, kas
blogo - turės griaut,
kas gera - statyt.

LIETUVA

VORONEŽAS

Žinau, girdėjai apie prof. K. Pakšto „atsarginės“ Lietuvos viziją. Panašus projektas egzistavo Pirmojo pasaulinio karo metais, kai Lietuvių draugija nukentėjusiems nuo karo šelpti perkėlė keletą mokyklų į Voronežo miestą, Rusijoje. Šiame mieste atsirado apie 1000 lietuvių moksleivių, iš kurių apie 400 buvo ateitininkai.

Nors moksleiviai buvo toli nuo namų, tada jie ypač jautė savo lietuvišką tapatybę. Jie žinojo, kad grįžę kurs ir statys karo nuniokotą savo šalį. Voroneže gryninosi pasaulėžiūros - kam artima socialistinė, liberali ar krikščioniška idėja. Su ateitininkais dirbo, juos lankė, skaitė paskaitas šviesiausios asmenybės: Leonas Bistras, Vytautas Endziulaitis, Eliziejus Draugelis. Tačiau daugiausia ugnies įnešė kun. Mykolas Krupavičius, visą ateitininkišką jaunuomenę uždegęs „žavingos“ Lietuvos vizija ir skatinęs ją kurti jau dabar. Jo iniciatyvų grėsmę jautę bolševikai už antirevoliucinę veiklą paskelbė Krupavičiui mirties bausmę. Moksleiviai ateitininkai jau žinojo, kaip veikti šiomis aplinkybėmis, ir būsimą Žemės ūkio ministrą slapta išgabeno iš Voronežo.

Inesa
Ateitininkė sendraugė

kun. MYKOLAS KRUPAVIČIUS

(1885-1970)

Nuotraukoje: Kun. M. Krupavičius slapta sugrįžęs iš Voronežo traukinių stotyje. 1919 m. tapęs Žemės ūkio ministru pradėjo daugybę diskusijų sukėlusią Žemės ūkio reformą, kurią grindė bendrojo gėrio kūrimu ir bažnyčios socialiniu mokymu.

+

Tebuvom
nedidelis būrelis.
Mes, jaunieji
ateitininkučiai,
pradėjome
Lietuvos reformą
nuo savęs, savo
draugų tarpe.

Ne vien patriotinių giesmių
giedojimas ar eilių
deklamavimas padarys mus
geromis tautietėmis. Tėvynės
meilė turi būt darbu pareikšta.

Dr. E. Draugelis

Magdalena
Draugelytė-Galdikienė

+

Eliziejus Draugelis man visad buvo geras komandos vadovo pavyzdys. Seniai svajojau apie jį parašyti, kaip apie ateitininką riterį: drąsų, talentingą, išmintingą ir nepaneigsi – žavingą.

Jis buvo vienas iš ateitininkijos kūrėjų, o jo vaidmuo – suderinti reikalus, kad šie vyktų. Eliziejus stovėjo už tų, kurie rašė, organizavo auditorijas tiems, kurie kalbėjo. Derino žurnalo leidybos darbus ir nupiešė pirmąjį „Ateities“ viršelį su gražiosiomis rožėmis, o kai reikėdavo, užpildydavo žurnalą ir turiniu.

Draugelių šeima buvo viena iš šviesuomenės židinių XX a. pradžios Lietuvoje. Tai jų namuose Degučių kaime, Marijampolės raj., vyko pirmieji ateitininkų organizaciniai susitikimai. Eliziejaus sesuo – Magdalena, buvo ateitininkijos kūrėjų gretose. Dar būdama moksleive organizavo mergaičių lavinimosi būrelį, o visą gyvenimą ypatingai rūpinosi moterų reikalais. Jos iniciatyva ne tik įteisinta moterų ir vyrų lygybė, bet 1928 m. pradėta švęsti Motinos diena. Ji ir žurnalo „Moteris“ redaktorė.

Draug(el)iškai,
Inesa
Ateitininkė sendraugė

ELIZIEJUS DRAUGELIS
(1888-1981)

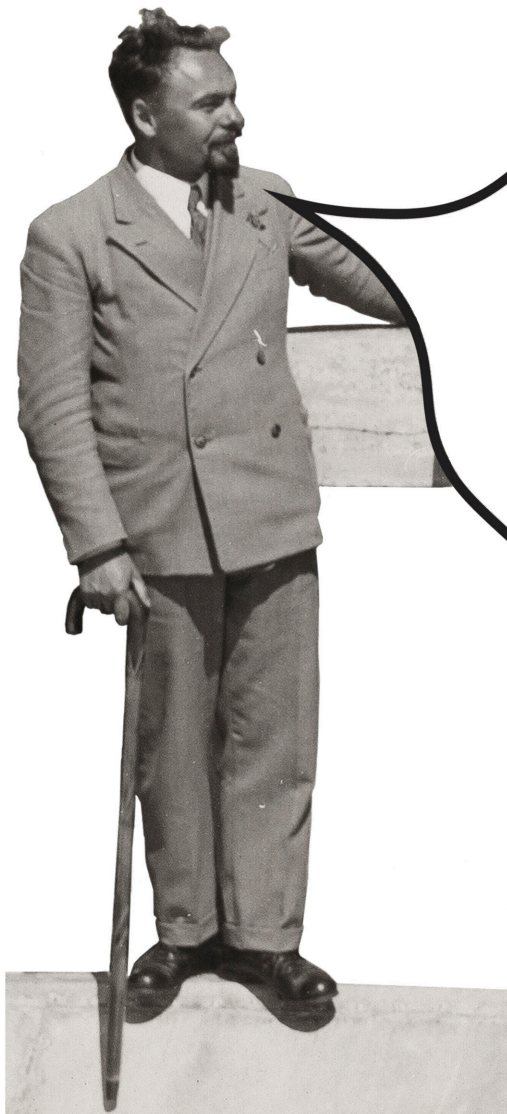
Gydytojas, LR Steigiamojo Seimo narys, aktyvus visuomenininkas, publicistas. Rūpinosi lietuvių reikalais ir Lietuvos okupacijos viešinimu iki pat savo gyvenimo pabaigos Brazilijoje.

**MAGDALENA
DRAUGELYTĖ-GALDIKIENĖ**
(1891-1979)

Mokytoja, Steigiamojo Seimo narė ir Antrojo Seimo vicepirmininkė. Lietuvos katalikų moterų ir Pasaulio lietuvių katalikų organizacijų įkūrėja.

+

Padarykime iš
ateitininkų pilnutinius
inteligentus, o jų pajėgų
užteks išjudinti visus
tuos, kurie dar nežino,
kam gyvena.

A handwritten signature in black ink on a light gray background. The signature is written in a cursive style and reads "Kasper Sakštas".

+

Apie Kazį Pakštą galima pradėti pasakoti nuo veiklų sąrašo: dirbo sielininku, spaustuviniu, vaistininku, žurnalo redaktoriumi, porą metų studijavo kunigų seminarijoje, rašė straipsnius, vertė knygas, vėliau pats rašė knygas, JAV bei Šveicarijoje studijavo sociologiją ir politiką, rinko pinigus nepriklausomai Lietuvai paremti, apkeliavo pusę pasaulio, dėstė geografiją tarpukario Kaune, vėliau – įvairiose JAV aukštosiose mokyklose.

Dažniausiai K. Pakštas prisimenamas kaip fantastas vizionierius – įkurti atsarginę Lietuvą Angoloje siūlęs universiteto profesorius. Nors jis turėjo realistinę politinę uoslę – kad nepriklausomybei gresia būti tik „kelių dešimtmečių meteoru“, jis matė jau 1928 m., o 1939 ėjo nuo vieno ministro kabineto prie kito ragindamas ruoštis nelaimėms. „Ech, tas Pakštas su savo planais tik paniką kelia“, – sakė prezidentas A. Smetona.

1930 m. K. Pakštas tapo Ateitininkų federacijos vadu. Jis tikėjosi, kad sąmoningai išugdyti lietuviai išgyvens visas politines audras. Jis neklydo – daugelis sovietmečio rezistentų buvo subrandinti būtent ateitininkijos.

Kaip laišką užbaigdavo prof. Pakštas –
draugiškai spaudžiu dešinę,
Augminas

Studentas ateitininkas | Tomo Moro klubas

prof. KAZYS PAKŠTAS

(1893–1960)

**Profesionaliosios geografijos
Lietuvoje pradininkas,
keliautojas. „Atsarginės“
Lietuvos vizijos autorius.
1930–1940 m. Ateitininkų
federacijos pirmininkas,
skatinęs praktiškai taikyti
ateitininkų ideologiją, skelbęs
Lietuvos modernizacijos
programą ir į tai kvietęs
ateitininkus.**

Tik ką grįžau į namus iš ateitininkų stovykos Dainavoje! Kartu ir liūdna, ir gera. Liūdna, nes palikau nuostabiausią vietą pasaulyje. Gera, kad tai patyriau. Kame to šimto hektarų žemės ploto su ežerėliu stebuklinga galia? Kiekvienas turėjęs progą patirti „Dainavos dvasią“ turbūt tą klausimą atsakytų savaip. Bet manau, kad visuose atsakymuose būtų viena mintis – viso to priežastis yra MEILĖ. Stovyklos steigėjų, rėmėjų ir savanorių meilė kuriant bei prižiūrint Dainavą. Kasmetinių ateitininkų stovyklų rengėjų meilė aukojant laiką bei jėgas auklėti jaunimą krikščioniška, lietuviška dvasia. Tėvelių meilė savo vaikams suteikiant progą jiems smagiai leisti vasaros dienas tarp bendraamžių. Meilė Dievui. Meilė artimui. Meilė tėvynei. Štai kodėl Dainava yra lyg mažas gabalėlis Lietuvos Šiaurės Amerikoje, lyg maža dalelė Dangaus žemėje. Štai kodėl Dainava yra svajonių šalis.

Darius
Ateitininkų vadovas Šiaurės Amerikoje

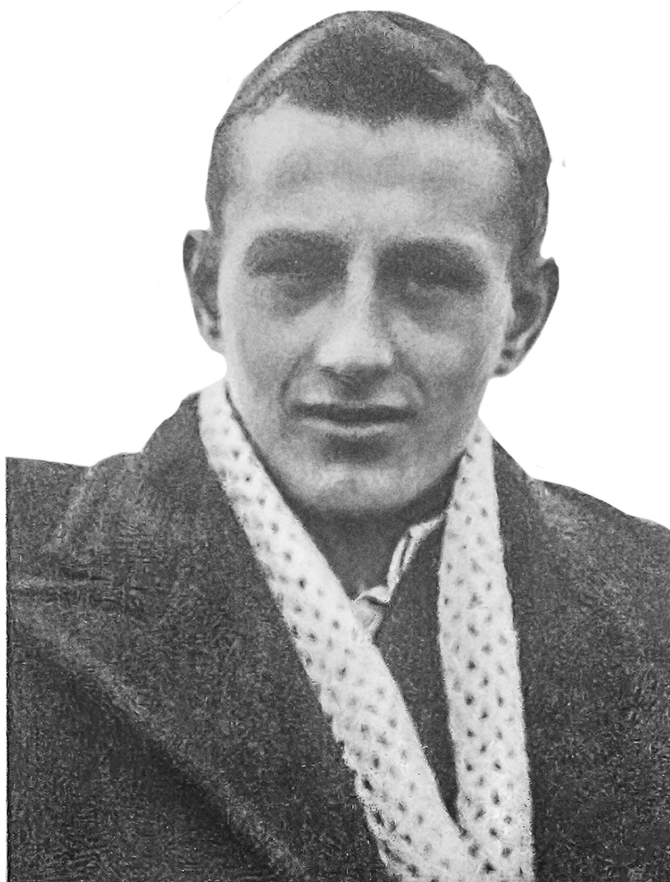
„DAINAVA“, Mičiganas, JAV

nuo 1950 m.

Ateitininkų išeivių įkurta 100 ha ploto stovyklavietė Mičigano valstijoje su Spyglio ežeru, Ažuolu ir Kryžių kalnu. Tai buvo tik po karo atvykusių lietuvių susitelkimo vaisius, siekiant išsaugoti lietuvišką tautinę tapatybę bei ugdyti katalikišką pasaulėžiūrą ateities kartoms.

+

Herminehildas Žvirzdinas

Tos idėjos
miršta, dėl kurių
niekas nemiršta.

+

Šioje išblukusioje nuotraukoje kukliai šypsosi ateitininkas Herminehildas Žvirzdinas. Sovietai jį nukankino Rainių miškelyje 1941 m. Kalėjimo kameroje ant metalinio dubenėlio išraižė „Tos idėjos miršta, dėl kurių niekas nemiršta“. Tiek apie jį težinome. Tačiau jo citata yra viena labiausiai įkvepiančių šių dienų ateitininkus savo darbais liudyti Tiesą iki galo.

„Būkite drąsūs: aš jau nugalėjau pasaulį“

Jono 16, 29-23

HERMINEHILDAS

ŽVIRZDINAS

(1920-1941)

+

Ir tiesa nėra tiesa,
kol ji žodžiais
skelbiama, o ne
gyvenime
įkūnijama.

Žmogiškojo
gyvenimo prasmės
klausimą
kiekvienas turi
pats atsakyti.

Ne vytis
laiką, o jam
vadovauti!

Juozas
GIRNIUS

+

Bičiuli,

gudriai numato filosofas Juozas Girnius primindamas, kad krikščionis visada turi būti budrus laiko iššūkiams: „nors ir pakęsdama visokias santvarkas ir visokias valdžias, Bažnyčia visada joms skelbė pareigą paisyti artimo meilės ir gerbti žmogaus nelygstamąjį vertingumą, pagrindinį krikščioniškąjį principą. Bet tenka vėl priminti: konkretus šio pagrindinio krikščioniškojo principo išplėtojimas atskirais laikais ir atskiruose kraštuose yra nebe krikščionybės kaip tokios, nebe Bažnyčios, o pačių atitinkamo laiko ir krašto krikšionių uždavinys“.

Šis laikas nėra tik 65-ųjų Torontas, kur Ateitininkų federacijos suvažiavime buvo ištartos pagrindinės „Idealo ir laiko“ tezės, bet ir visas laikotarpis po II-ojo Vatikano susirinkimo. Susirinkimo metu išsakytas kvietimas pradėti aktyvų dialogą su pasauliečiais, atvirai kvestionuojančiais ne tik tikėjimo svarbą, bet ir sekimą idealu, atrado savo vietą ir brandžioje ateitininkų ideologijoje.

Martynas
Filosofijos studentas ateitininkas

JUOZAS GIRNIUS

(1915-1994)

Filosofas, Ateitininkų federacijos vadas (1963-1967).
Išėivijoje parašęs lietuviškos filosofijos knygas „Žmogus be Dievo“, „Tauta ir tautinė ištikimybė“, o kartu su keliais bendraautoriais unikalų leidinį „Lietuvių enciklopediją“. Knyga „Idealas ir laikas“ skirta kiekvienam permąstyti krikščionišką idealą savame laike.

